

ду прѣдставенитѣ градове е влизалъ и Сливенъ, а прѣзъ юни, въ числото на 23-тѣ български прѣдставители въ Цариградъ личи и сливенеца *Ив. Добровски* (гл. биографията му).

Черковнитѣ борби въ Сливенъ не се спиратъ и слѣдъ издаването на многоочаквания ферманъ отъ 28-и февруари 1870, съ който се учрѣди самостоятна българска черква, нарѣчена *екзархия*, въ която влиза и Сливенъ, като центъръ на епархия¹⁾. Ферманътъ билъ разгласенъ публично отъ самитѣ турски власти. Тѣ сж се радвали ведно съ българитѣ, защото съзнавали, че ако българитѣ не бждатъ удовлетворени по тоя въпросъ, тѣ ще заловятъ оржжието. Прецедентътъ въ тая насока е билъ вече доволно внушителенъ и зловѣщъ. Въпросътъ е за прѣминаването на Х. Димитровата чета прѣзъ 1868 г., която, заедно съ страха да се повторятъ подобни опити, ускори издаването на фермана.

Всички валии и мютесарифи получили копия отъ тоя ферманъ съ заповѣдъ да го разгласятъ въ респективнитѣ си райони. Въ Одринъ, напримѣръ, тържеството е било голѣмо, тъй като при публичното прочитане на тоя ферманъ, присжтствувалъ лично валията, българската колония и полкътъ на Садъкъ-Паша (Чайковски), който по това врѣме се случилъ тамъ и се състоялъ повече отъ българи, начело съ военна музика²⁾. Чайковски самъ изповѣдва, че по тоя случай голѣмо тържество станало въ Сливенъ, защото мѣстниятъ мютесарифъ взелъ живо участие въ него, заедно съ всички турски чиновници въ града, въпрѣки че по внушението на английскитѣ консули, тѣ трѣбвало да се въздържатъ. Ферманътъ билъ прочетенъ въ конака „съ голѣма тържественность“. Чайковски наскоро трѣбвало да се раздѣли съ „юначнитѣ“ българи, и за послѣденъ пжтъ миналъ прѣзъ Сливенъ (на пжтъ за Шуменъ прѣзъ Котелъ) именно прѣзъ врѣме на тия тържества: „азъ винаги ще запазя най-мили спомени за Балкана и неговото население“, пише той въ своитѣ мемуари.³⁾

Въпрѣки упорството на грѣцкия патриархъ Григорий и неговия замѣстникъ Антимъ, които неприпознавали фирмана,

¹⁾ По инициативата на сливенеца Дим. Добровичъ, слѣдъ прочитането на фермана въ българската черква въ Цариградъ, пристж пило се къмъ събиране волна помощъ за българскитѣ черкви. Првъ той турилъ въ диското една щедра сума и почналъ да го разнася за тая цѣль между останалитѣ българи и публично изругалъ единъ македонецъ, нѣкой си Герчо, който въпрѣки, че ималъ нѣколко фурни въ Цариградъ, турилъ въ диското само петъ пари!

²⁾ За тържественото отпразнуване въ Одринъ рѣшението на черковния въпросъ вижъ статията на Д-ръ Д. Минковъ въ Свѣтлин а, год. XXVIII (1920), книжки VII - VIII.

³⁾ Интересно е, че до издаването на фермана, българскитѣ владци въ Цариградъ били подържани парично отъ Сливенъ. Помощта била събирана между частни лица въ града. Това се вижда отъ едно възвание на мѣстната черковна община (8-и януари 1870 г.) къмъ сливенци (стр. 13 на кондицитѣ отъ черквата Св. Димитъръ).